

Mi tetszik Istennek?

Kiváló és veszélyes a kérdés, mert a válasz legitimálja az ezt követő tettet. A Jézushoz érkezők az Istennek tetsző tetteket kérdezik. Mi is ezt kérdezzük, azóta is.

Mi itt, János evangéliumában, egy történet közepén vagyunk. A történet Jézus (akinek már híre van a nép között) nagyszabású akciójával kezdődött: sok-sok ember beszélt az Isten országáról, ennivalóban osztozott velük (kenyérszaporítás), bátorította őket személyes jelenlétével (Jézus a vízen jár) és most ez a nép, ez a sok ember hinni szeretne Jézus Istenében és cselekedni érte. És talán várja azokat a dolgokat, amiket egy valamire való istentől és annak földi képviselőjétől várni lehet egy olyan szorongatott és hányaveti helyzetben, amiben a zsidók voltak akkor. Véghez viendő dolgokra vágnak (többes szám!), talán parancsolatokra is, utasításra, hogy könnyen tessenek az Istennek és jó legyen végre az élet: legyen elég ennivaló és elkerüljön minket a vihar. Ez annyira emberi vágy. Valaki mondja meg, hogy legyen, hogy komfortos legyen. De Jézus tettek helyett belső életre, utazásra, munkára hívja őket. Itt most csak egy „tett” szükséges: hittel jönni Jézushoz. Elfogadni az általa kínált Istent a mi Istenünknek.

Jézus tetteiről, mint csodajelekről beszél ebben az igei szakaszban, melyeknek Istenről kell elmondaniuk valamit, nem öncélúak, nem a komfortérzetünk kielégítése a fontos. A kenyérszaporításnak nem a jóllakás lett volna a célja, hanem annak a megjelenítése, hogy az Isten világában osztozás van. (És ahol osztozás van, ott előbb-utóbb minden gyomor megtelik, persze.) Az istenhit nem evilági jólét-automata, ahol Istennek tetsző tettekért cserébe extra kaja jár, meg némi nyugalom. Jézus határozottan elutasítja ezt. Kéri a követőit, hogy ne csodák reményében fáradozzanak, hanem azokat a jeleket keressék, amik az istenihez vezetnek: az önzetlenség, az osztozás, az egymáshoz való szeretettel kapcsolódás képessége.

A történet folytatódik, az embertömeg nagyobb része evilági jólétet elhozó messiást szeretne, és emiatt egyre mélyül a szakadék köztük és a Jézus által képviseltek között.

Mi viszont, megpróbálva túlnézni hétköznapi életünk materiális gondjain-bajain, tegyük fel újra és újra a kérdést magunknak: Mi tetszik az Istennek?

Garay Zsófia, Budapest